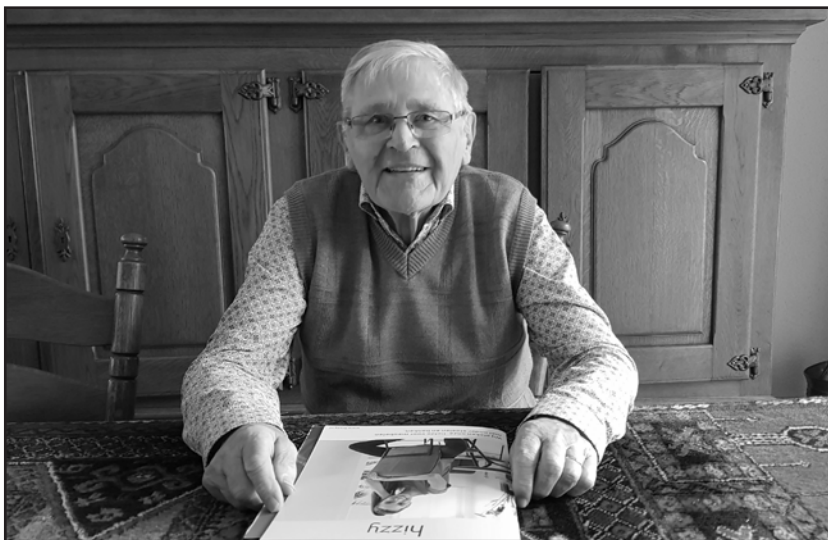

In gesprek met een echte Reuselnaar

Opa Bert Gijbels was unne Belse mins út Postel. Toen ik nog un kléén pegatterke was, van un jaor of vier en hij mé zag, riep hij alté: "Kom géf mai is un polleke manneke."

Aan het woord is de 87-jarige Bert Gijbels, de oudste zoon van de in Postel geboren Lowie Gijbels en zijn vrouw Miet Moeskops, dochter van Jantje Moes uit Lage Mierde.

Hier zit ik in mijn woonkamer in de Plonderijen in april 2023.

Opa Bert Gijbels

Opa had in Reusel de bijnaam Bert *Gijb* en is geboren in Postel. Omdat ik de oudste zoon ben hebben onze pa en ons moeder mij naar opa genoemd, zo hoorde dat vroeger. Na zijn trouwen met oma, Agnes Kuipers, geboren in Lommel, woonden opa en oma enkele jaren in de Steenovens, een gehucht van Postel. Daar zijn hun eerste vier kinderen geboren te weten tante Miet die later met d'n *Auwe Taoie* (Lavrijsen) is getrouwd, Gustoom, Fransoom, onze pa en hun zoon Jan. De laatste is tot groot verdriet van opa en oma al op 21-jarige leeftijd overleden. Voor het jaar 1899 is het gezin naar Reusel verhuisd, want daar is hun dochter tante Roos geboren, later gevolgd door tante An en tante Nel.

Opa en oma gingen aan d'n *Vurste Hoikant* wonen, in een heel oud boerderijtje. Vanuit 't Heike was dat het eerste boerderijtje aan de rechterkant van de weg. Het bestond uit een woongedeelte met twee bedsteden, een klein slaapkamertje waar opa en oma sliepen en een aangebouwde stal.

In 1926 is oma daar plotseling overleden. Toen in 1927 tante Nel trouwde bleven alleen opa en zijn zoon Lowie, later onze pa, in dat huis achter. Opa verkocht zijn huis aan zijn zoon Gustoom, die toen al samen met zijn vrouw een gezin had. Dat gezin ging toen aan

d'n *Vurste Hoikant* samenwonen met opa en zijn zoon Lowie, later onze pa. Het gezin van Gustoom en zijn vrouw, tante Mina, groeide daar gestaag uit naar een gezin van maar liefst zestien kinderen.

Opa Bert heb ik gekend als een *gemakke*, vriendelijke, flinke vent met een volle bos witte haren. Pruihtabak hadden opa, evenals onze pa en Gustoom, altijd bij de hand. In het huis lagen op verschillende plaatsen tabakspruimen. Gustoom en onze pa waren toentertijd fanatieke duivenmelkers. Ze hebben samen met enkele andere Reuselnaren, waaronder *Klet* van Limpt en *Prik* van Limpt de Reuselse Duivenbond opgericht. Van onze pa heb ik gehoord dat op donkere avonden opa wel eens spookverhalen vertelde over zijn tijd in Postel. Hij had daar gezien dat de *peerd nat in de stal* stonden zonder dat er

Opa Jantje Moeskops uit Lage Mierde, omstreeks 1950.

Oma Agnes Kuipers,
omstreeks 1920.

Oma Maria Verbaandert, aan moederskant, heb ik niet gekend want ze was al tien jaar overleden voor mijn geboorte. Opa Jantje Moes verdiende de kost met het aan de deur verkopen van winkelwaar, vooral groenten en fruit. Hij was heel verstandig en kon heel vriendschappelijk met klanten omgaan. Echter, hij was ongeletterd en rekenen liet hij aan de klanten over. Verkocht hij een aantal appelsienen en appels dan noemde hij de prijs per stuk en moesten de klanten uitrekenen wat ze moesten betalen.

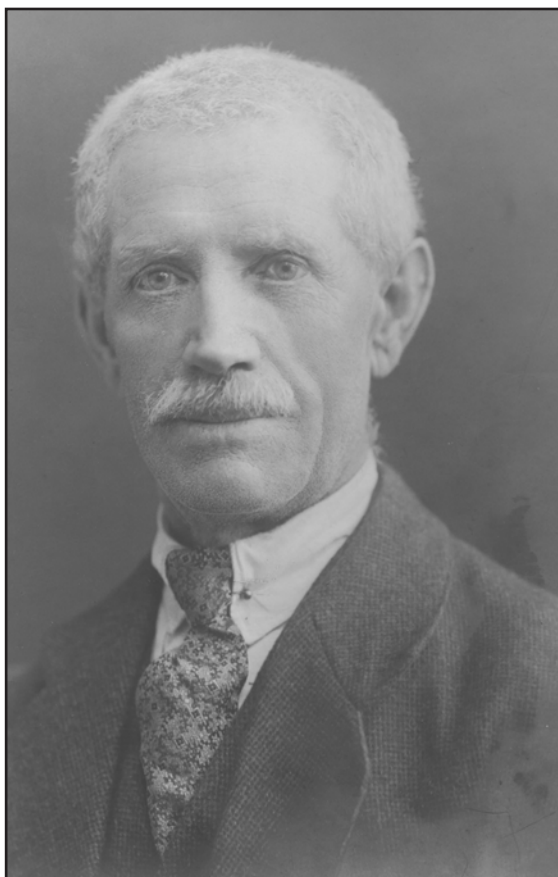
Na hun trouwen gingen mijn ouders in de Lensheuvel wonen. Onze pa had blijkbaar in zijn langdurige vrijgezellentijd veel gespaard want hij kon *Toemeskes Piet* (Sanders) een nieuw huis laten bouwen en nog wel met spouwmuur. Dat was toen nog niet vanzelfsprekend. Daar ben ik op 2 mei 1936 geboren en was hun eerste kind. Na mij werd ons gezin uitgebreid met achtereenvolgens zusje An, broertje Jan en tenslotte in 1940 zusje Nes, later Aggie genoemd, waarna ons gezin compleet was. Na de geboorte van ons Aggie werd ons moeder langdurig ernstig ziek en kon niet meer voor het huishouden zorgen. Het was zo erg dat alle kinderen bij ooms en tantes van de familie Gijbels of Moeskops ondergebracht moesten worden. Zo kwam ik terecht bij het boerengezin van ome Frie

mee gewerkt was. Ook had hij het over allerlei verschijnselen waaruit bleek dat er de *werwolf* rondzwierf.

In 1942 is opa bediend. Na het bedienen zei hij tegen de pastoor: "Pastoor ik heb nog steeds *hil veul pént*". De pastoor antwoordde: "Nu kunde er wel tegen en bid maar een weesgegroetje tot Jezus, die heeft ook heel veel pijn geleden aan het kruis." Opa zei toen: "*Weet ik, mér gotter zo nog us ééne zuuken. Ge zult om nie vaainen. Blaost nauw de kéérskes dan mér ut.*" Niet veel later overleed hij.

Ouderlijk gezin

Onze pa is op 18 oktober 1933 getrouwd met Miet van Jantje Moes (Moeskops) uit Lage Mierde. Hij was toen al 42 jaar en woonde nog altijd in bij het grote gezin van Gustoom en tante Mina. Vermoedelijk heeft hij ons moeder bij Gustoom leren kennen want ze was een zus van tante Mina. Ook Fransoom was getrouwd met een dochter van Jantje Moes, te weten tante Kee. Dus kunnen we wel stellen dat de dochters van Jantje Moes goed in de markt lagen bij de gebroeders Gijbels, want ze waren alle drie met een dochter van hem getrouwd. Onze pa was 18 jaar ouder dan ons moeder. Toen bekend werd dat hij ging trouwen werd er tegen hem gezegd: "*Nauw kunde ur tegen want op oewe auwe dáág hedde unne oppáás.*"

Opa Bert Gijbels, omstreeks
1920.

Mijn moeder Miet
Moeskops, omstreeks 1935.

Sjol en tante An Lavrijsen - Gijbels aan de Rouwenbocht. Na een jaar kregen mijn ouders hulp in de huishouding en konden we weer een voor een terug naar huis. Ons Aggie was de laatste die thuiskwam. Dat moet indruk op mij gemaakt hebben want ik weet nog goed, zittend bij de kachel, dat onze moeder aan onze pa vroeg: *"Mér Lowie zullen we ons Aggie terughaalen want anders rokt ze te veul van ons onthecht?"*

Oorlogstijd

In mei 1940 brak ook in Reusel de oorlog uit. Ik was toen pas vier jaar oud en kan me nog goed herinneren dat we naar Bladel vluchtten. We kwamen daar in de boerderij van de familie Maandonks terecht, in de omgeving van de Bredasebaan. Ons moeder was hoogzwanger van ons Aggie, mijn broertje Jan van anderhalf jaar oud lag in de kinderwagen. Ook de gezinnen van Fransoom Gijbels en Peer Wouters kwamen daar terecht. De koeienstal werd eerst geschrobd en we hebben daar in een lange rij op wat stro en onder meegebrachte dekens enkele nachten doorgebracht. Ook weet ik nog dat we 's morgensvroeg over Fransoom heen tuimelden die buiten voor de staldeur een slaapplek had gevonden. Hij lag daar opgerold als een bergje en versperde zo de weg. Gelukkig konden we na enkele dagen weer naar huis.

Mijn vader Lowie Gijbels,
omstreeks 1950.

Van de eerste oorlogsjaren herinner ik me dat de Duitsers bij buurman Jan Maas een keukenwagen hadden staan. Als *kléén ménneke* kreeg ik van de Duitse militaire kok weleens vrij zuur brood, die Duitse kuch werd genoemd. Dat brood vond ik heel lekker, daar stonden de Duitsers van te kijken want ze vonden zelf dat het niet te *vreten* was.

Ons moeder was gedurende heel de oorlog ziek en heeft ook een aantal keren in het ziekenhuis gelegen. Toen ik nog in de kost was bij tante An aan de Rouwenbocht ging ik bij onze pa, achterop de fiets, in Eindhoven, op bezoek bij ons moeder. Ome Frie ging ook mee. In verband met de kou werd ik zo goed mogelijk ingepakt in een deken. Onze pa stopte zijn zakken en die van mij, vol met illegaal verkregen graan. Ook ome Frie stopte zijn zakken vol. Ze smokkelden het graan naar ome Jan en tante Roos van de Berk - Gijbels in Veldhoven. Graan was toen op de bon en veel mensen bakten vanwege de schaarste en uit nood zelf brood.

In september 1944 werd het steeds duidelijker dat de strijd om Reusel te bevrijden zou gaan losbarsten. Bij de burens werden in allerijl schuilkelders gegraven. Mijn ouders besloten in de kelder onder ons huis te schuilen. Toen het Engelse leger, vanuit Postel, de

aanval begon op Reusel en de eerste granaten op het dorp neerkwamen zijn we in de kelder gevlucht en zijn daar een aantal dagen gebleven. Al snel vlogen aan 't Heike een aantal boerderijen in brand. Ook hoorden we dat het dorpscentrum van Reusel in puin werd geschoten. In onze kelder kregen we bezoek van soldaten. Eerst van Duitse soldaten die riepen: *"Sind Tommies hier?"* Daarna kwamen er *Tommies* die vroegen: *"Are German SS here?"* Toen later de *Witte van de Grote* (Sjef Lavrijsen), die lid was van de ondergrondse, kwam zeggen, dat we naar Postel moesten vluchten hebben we dat gedaan. We gingen op pad samen met het gezin van Toon en Janus Leijen. Zij hadden een paard en wagen ter beschikking. Onze kinderwagen werd vol met spullen op de wagen gezet en wij liepen er te voet achteraan. Omdat we gewaarschuwd waren dat er in de omgeving van 't Heike landmijnen lagen, liepen we via de Burgemeester Willekenslaan en de Grensdijk via het *Reusels Kötje* naar de Abdij van Postel. Bij de Witheren werden we heel goed ontvangen, vooral het lekkere warme eten herinner ik me nog goed. Daarna vertrokken we, weer te voet maar ook met de wagen van de familie Leijen, naar Eersel. Omdat ik niet wilde lopen kroop ik op de wagen. Toon Leijen riep: *"Gé ok lopen ménneke!"* Ik riep terug: *"Ik moet op de kénderwaogen páásen!"* Toen mocht ik toch blijven zitten. In Eersel kwamen

we terecht op de boerderij van Jef de Haas, in het gehucht Stokkelen, waar we gastvrij werden ontvangen. Na ongeveer een week konden we weer terug naar huis. Ons huis had gelukkig nagenoeg geen oorlogsschade opgelopen.

Trouwdag van mijn ouders op 18 oktober 1933. Behalve het bruidspaar zien we ook opa en oma Jantje en Marie Moeskops en opa Bert Gijbels.

Mijn tweede moeder Jana Moeskops, omstreeks 1950.

Werknemers van sigarenfabriek Derk de Vries vieren Bladel kermis, omstreeks 1955. V.l.n.r. Jan van Lierop, Kees van Limpt, ik, Servaes van der Heijden en Toemes van Steensel.

Na de heftige strijd in Reusel hield het Engelse leger in de Lensheuvel een lange rustpauze. Heel de straat stond vol met legervoertuigen en in de huizen waren soldaten gelegerd. In ons huis hebben ruim een week zes Engelse soldaten geslapen. Een van die *Tommies* heeft vele jaren later ons nog eens een bezoek gebracht.

Overlijden moeder

Ons moeder was op het einde van de oorlog nog steeds ziek. Ze hield steeds meer vocht vast en dokter Snieders moest haar vaak komen verzorgen. Na een ziekbed van meer dan vier jaar is ze, tot groot verdriet van onze pa en ons, op 4 april 1945 overleden. Met de

hulp van dienstmeisjes kon ons huishouden draaiende gehouden worden. Het meest hebben we te danken aan Miet van Gustoom, die vanaf haar zestiende bij ons gezin was. Ze is gebleven tot onze pa in 1951 hertrouwde met Jana Moeskops. Jana was een oudere zus van ons mam en was toen de vierde dochter van Jan Moes uit Lage Mierde die met een van de gebroeders Gijbels trouwde. We hebben haar altijd gezien als onze tweede moeder. Ze had zelf nooit kinderen gehad, maar toen ze bij ons kwam had ze er ineens vier.

De eerste dag dat ik naar de kleuterschool ging woonde ik nog bij het gezin van tante An en ome Frie aan de Rouwenbocht. Aan de hand van hun dochter Nes ging ik naar die school waar de nonnekes de baas waren. Later, toen ik weer in de Lensheuvel woonde, waren mijn schoolvriendjes Wil en Jan van kleermaker Moeskops en de broers Toon en Jos *Got* (Kerkhofs). In 1944 had ook de jongensschool veel oorlogsschade opgelopen. We hebben toen een tijd les gehad in het patronaatsgebouw aan de Schoolstraat. Mijn vrije tijd bracht ik meestal door aan d'n Achterste Heikant bij het grote gezin van Gustoom. We gingen daar weleens eekhoorns vangen en zwemmen, meer *plodderen*, in een van de *vennekes* van de omgeving.

Militair in België

Al op mijn 15de werd ik ombladtrekker bij sigarenfabrikant *Kiske Schrijn* (Gijsbers) in de Lensheuvel. Daar duurde de werkweek 48,5 uur. Daarvoor ontving ik zeven gulden. Mijn uurloon was 24 cent, een *pilske* op de kermis

De vijfde klas van de lagere school van frater Alfonso, bijgenaamd het dik Doreske, omstreeks 1948. In de derde rij, de vierde van rechts sta ik.

kostte al meer. Op mijn 16de fietste ik elke werkdag naar sigarenfabriek Derk de Vries in Bladel. Eerst werkte ik aan de keertafel waar ik sigarenbosjes in de vormen een kwartslag moest draaien. Later mocht ik er sigaretten (kleine sigartjes) maken. Later ging ik naar de Agio sigarenfabriek in Duizel waar ook mijn dorpsgenoten *Serrie van Cope Frenske* (Gerrit van de Laar) en *Noud Noeres* (van Limpt) werkten. Nog voor mijn 19de werd ik er sigarenmaker. Eerst aan de 'Succes' sigaar en later aan de 'Gouden oogst'. Met die sigaren was het meest te verdienen.

In datzelfde jaar meldde ik me voor de keuring van de militaire dienst. Omdat ik ook de Belgische nationaliteit had kon ik kiezen voor de dienstplicht in België. Die was korter dan in Nederland. Na de keuring mocht ik naar huis. Dat wilde ik niet want ik wilde direct in dienst en na wat discussie kon dat. In Gent kreeg ik de opleiding tot hospik. In totaal heb ik 12 maanden gediend, waarvan de langste tijd in Duitsland, te weten de Leopold kazerne in het Duitse Soest. Omdat ik een 'Hollander' was werd ik tijdens mijn diensttijd altijd *de Kees* genoemd. Bij koorts kregen militairen daar vaak een spuitje. Omdat ik dat goed kon werd er vaak gezegd: *"Lot dé de Kees mér doen!"* Na mijn afzwaaien volgde Reuselnaar Jos Cuijlits mij in Soest op en hadden ze daar weer *inne Kees*. Van Soest heb ik drie goede dienstmaten

overgehouden waaronder een zekere Jef Bertels. De ander twee kwamen uit Waregem en Boechout. Toen ik Jef jaren later, per toeval in Herentals, trof riep hij: *"Begod daor hedde de Kees!"* Riek en ik hebben met hen vele jaren contact gehouden.

Tijdens een oefening in mijn militaire dienst in het Duitse Soest in 1957. Tweede van rechts, met bril ben ik. De anderen zijn ook hospikken.

Getrouwd

Na mijn diensttijd waren mijn vrienden, *Noud Noerus*, *Noud Snip* (Vosters), *Jan Bel* en *Serrie van Cope Frenske*. We zagen elkaar vaak in café - dancing Klein Amsterdam. Ook waren we regelmatig te vinden bij *Jonneke's* in café 't Centrum. *Jonneke* bemoederde ons weleens en zei dan: *"Gij moet mér is un meid gon zuken."* In die tijd zat ik in een rikclubje, samen met *Jan de Brouwer*, *Noud Noerus* en *Frans van den Borne*.

Reuselkermiswerddoormijnmijnkameraden altijd uitbundig gevierd. Vaak waren we te vinden bij *Gotte Drieka*, van café de Molen. Wie op maandagmorgen de eerste klant was kreeg vijf potten bier gratis. Om zeven uur stond *Gotte Drieka* al in de deur toen *Serrie* en ik daar aankwamen. We vroegen: *"Drieka zédde gé nog mér alleen wakker?"* Ze antwoordde: *"Jao ik loat die ander nog mér liggen. Drinkt urst nog mér un kumpke koffie. Bier drinken kunde nog hel dun daag doen anders zedde te middig al ziek. Doar kumt Noud Noeris ok al aon, go hier ok mér efkes zitten, dan hedde nog unne helle daag um kermis te hauwen"*

Hier zit ik in mijn ouderlijk huis in de Lensheuvel, omstreeks 1957.

Het ouderlijk gezin van mijn vrouw Riek van de Laar in 1952. Achter v.l.n.r. Sjaak en Harrie. Midden v.l.n.r. Riek, Trees, Sjaan en Serrie. Voor v.l.n.r. schoonvader Cope Frenske, To en schoonmoeder Mieke.

Tijdens Reusel kermis van 1959 werden we door *Serrie van Cope Frenske* uitgenodigd om bij hen *op de middag te komen* (warm eten). Daar zag ik toen Riek, een zus van *Serrie* en vroeg haar samen met ons naar *Gotten* te gaan. Het werd toen niks tussen Riek en mij. Tijdens Reusel kermis een jaar later vroeg ik Riek weer of ze mee kermis ging vieren. Ze

antwoorde: *Es 't gi és vurrig jaor dan niet mér.* Toen ik beterschap beloofde, gingen we toch aan het *vrijen*. Bij mijn werkgever de Agio werd toen aan mij gevraagd: *"Godde er nauw wel mee dur, hauwde ze vur de kweek of godde ur mee vliegen?"* Ik antwoordde: *"Ik denk allebaai. Es ik unne nist of unne hauwbak heb dan trouw ik urmee."*

Onze trouwdag op 25 oktober 1961. Het feest was bij *Jonneke van 't Centrum* zoals ik beloofde.

Eigen gezin.

Jan den Brouwer, van ons rikclubje, bood ons drie kamers aan, in zijn huis in de Kerkstraat. Na ruim een jaar verkering gingen we op zijn aanbod in. Op 25 oktober 1961 zijn Riek en ik getrouwd. Ik had *Jonneke* van café 't Centrum beloofd, als ik ooit zou trouwen, dat het feest bij haar zou zijn. Die belofte ben ik nagekomen. In 1962 woonde zus Aggie, broer Jan en onze pa nog in ons ouderlijk huis in de Lensheuvel. Dat jaar verhuisde Aggie naar Hapert. Zo bleven onze pa en onze Jan alleen achter in dat huis. Onze pa vroeg toen of ik zijn huis wilde kopen en op zijn oude dag bij hem wilde komen wonen. Dat hebben we gedaan. Een jaar later, in 1963, is onze pa overleden. Mijn broer Jan is daarna nog 20 jaar bij ons in de kost gebleven.

In de jaren 1962, 1964 en 1970 zijn daar, in mijn geboortehuis, onze drie zonen, Lowie, Frans en Bart geboren. Zoon Lowie heeft een zoon en onze Bart een zoon en een dochter. Dus hebben we nu drie kleinkinderen, Teun, Kay en Iris.

In 2003 hebben we een nieuw huis laten bouwen in de Plonderijen op een perceel dat grenst aan de tuin van mijn voormalig ouderlijk huis. In de Plonderijen wonen Riek en ik nog steeds.

Na mijn militaire dienstdienst heb ik in Reusel in een drietal fabrieken van de Agio gewerkt, als sigarenmaker. Dat was achtereenvolgens in 't Schuurke aan de Wilhelminalaan, in de fabriek vooraan in Lensheuvel en tenslotte in de nieuwe Agiofabriek aan de Denestraat.

Rond 1970 brak de tijd aan van de massale ontslaggolf van sigarenmakers. Ook ik werd aan de kant geschoven en werd werkeloos. Buurtgenoot Jan Moeskops, die blijkbaar met me meeleefde, bood me aan, strijker te worden in zijn voormalige confectieatelier in de Lensheuvel. *Tuntje* van Erven de toenmalige bedrijfsleider snapte daar niks van want er was al niet werk genoeg voor het personeel dat er werkte. Dat had ik zelf ook al gauw in de gaten. Zes weken later werd het atelier al gesloten. Na een tijd gewerkt te hebben bij de Werkvoorziening Kempenland (WVK) kon ik beginnen bij Renata schoenenfabriek in de Lensheuvel. Dat was mooi werk en bovendien hadden we veel inspraak over de manier van de uit te voeren werkzaamheden. Na later nog ruim tien jaar in de fabriek in Oisterwijk gewerkt te hebben hield het daar ook op, omdat de eigenaar het genoeg vond en de schoenfabriek niet meer nodig had.

Bij café de Molen zat ik in die tijd tijdens de dansavonden aan de kassa. Ik gaf wel eens gevraagd en ongevraagd raad aan jongens en meisjes wie voor hen een *goeie of goei* was. Vijfendertig jaar later hoorde ik tijdens het fietsen van een vrouw die vroeger aan het Buspad woonde en ik ooit raad had gegeven, dat ze nog steeds bij elkaar waren.

Duivensport

In navolging van onze pa ben ik een groot deel van mijn leven actief geweest in de duivensport. Samen met mijn broer Jan hebben we onder de naam Gebroeders Gijbels vele jaren verdienstelijk met onze duiven meegespeeld, in de Reuselse duivensportvereniging de Luchtbode. Tussen 1962 en 1988 was ik

In mijn duivenhok bij mijn ouderlijk huis aan de Lensheuvel, omstreeks 1957. Deze duiven hebben vermoedelijk jongen of 'zitten op eieren'. De onderste duif verdedigde, al pikkend op mijn hand, het legsel of jongen en tevens ook haar territorium.

Tijdens een van onze bedevaart-fietsritten samen met buurtgenoot Frans de Wit, omstreeks 2005. Deze keer naar Beauraing in de Ardennen. We brachten, in de omgeving van Luik, de nacht door in een Nonnenklooster.

Riek en ik samen met onze drie kleinkinderen, v.l.n.r. Teun, Iris en Kay op de Grote Kei in de Grote Cirkel, omstreeks 2018.

bestuurslid en ringencommissaris van de Luchtbode. Ook ben ik 25 jaar lid geweest van het Midfond-regiobestuur Oost-Brabant, die de lange duivenvluchten organiseerde met vliegafstanden van 250 tot 450 kilometer. Eind zestiger jaren heb ik samen met o.a. Jan Rijkers, buurtvereniging de Lensheuvel opgericht. Van die buurtvereniging ben ik 25 jaar voorzitter geweest en was vooral betrokken bij het organiseren van kinderactiviteiten. Fietsen heb ik heel mijn leven veel gedaan. Als mijn benen nog goed voelen ga ik ook dit jaar weer, samen met buurtgenoten, op bedevaart

naar Scherpenheuvel.

Samen met Serrie van de Laar, Piet van Dooren en Jan en Wim de Kroon bezochten we vele jaren de kermessen in de Kempen. Tijdens onze fietstochtjes kwamen we vaak een Mariakapelletje tegen waarin een schriftje lag. Al ben ik geen pastoor, toch schreef ik daar meestal ook iets in.

Bijvoorbeeld de volgende tekst:

*Bij het fietsen gaan leggen we hier even aan
Ook steken we een kaarsje aan
We gedenken hen, die al zijn heengegaan.
Voor we weer verdergaan.
Wees gegroet Maria.*

Slot

Bert Gijbels is een vlotte, innemende prater die graag en met veel plezier vertelt over zijn levenswandel. Het beste gaat hem dat af in het Reuselse dialect. Dat is ook niet verwonderlijk want hij heeft de meeste tijd van zijn leven doorgebracht te midden van de Reuselse gemeenschap. Regelmatig gooit hij er een sappige zin uit, die zijn Belgische roots en zijn verblijf in België, tijdens zijn militaire diensttijd, verraden. Als vrijwilliger heeft hij zich voor de Reuselse duivensport en buurtvereniging, tientallen jaren, belangeloos ingezet en was daar graag gezien. Daarom stellen we met recht vast dat Bert Gijbels, de oudste zoon van Lowie Gijbels en zijn vrouw Miet Moeskops, een echte Reusenaar genoemd mag worden.

Tijdens onze diamanten bruiloft op 25 oktober 2021. V.l.n.r. Miranda en zoon Bart met kleinzoon Kay en kleindochter Iris, Anja en zoon Frans, Riek en ik, kleinzoon Teun en zijn ouders Wilma en zoon Lowie.